

menstød burde have været undgået. Jeg kan ikke tænke mig, at Hans Majestæt Kongen skulde ønske at forhindre de Ministre, der ønskede det, fra at deltage i Rigsdagsgudstjenesten. Dette Sammentræf kunde sikkerligt være undgået ved nogen Omtanke fra Ministeriets Side, men jeg skal ikke lægge nogen større Vægt derpaa; det er mig ogsaa ubekendt, hvilke Grunde det er, der har bevirket, at dette Statsraad absolut maatte holdes paa den Tid, Gudstjenesten fandt Sted. Men jeg erindrør om den Maade, hvorpaa Rigsdagens Medlemmer modtog Meddelelse om denne Gudstjeneste. Der stod nemlig: „Forudgaaende Gudstjeneste afholdes, efter hvad der er meddelt Bureauet, i Holmens Kirke Kl. 10½“. Denne Form, vil ærede Medlemmer skønne, tyder paa et løsere Forhold imellem Rigsdagens Aabning og denne Gudstjeneste. Den kan ikke længere med Rette kaldes Rigsdagens Aabningsgudstjeneste. Nu er det efter min Mening, som Forholdene har udviklet sig aandeligt i Danmark, ganske rimeligt, og maaske endogsaa rigtigst, at Rigsdagen som saadan ikke aabnes ved nogen særlig Gudstjeneste. Men lige saa rimeligt er det, baade at de Medlemmer, der er Kristne, ønsker at begynde deres Gerning i den nye Samling med Bøn og Andagt, og faar Lejlighed dertil, og at den danske Folkekirke, som er knyttet til Staten, ønsker at give Medlemmerne af Tingene Lejlighed dertil. Var det derfor ikke rimeligt, at det blev slaet fast, at det er den danske Kirke, repræsenteret gennem Sjællands Biskop, der indbyder Rigsdagsmedlemmerne til en saadan Gudstjeneste, og at Biskoppen efter Aftale med Bureauet sørger for, at Tiden passer dertil? Valget af Rigsdagsgudstjenestens Prædikant burde saa overgaa til Sjællands Biskop, eventuelt i Forbindelse med nogle Repræsentanter, der var valgte af de Rigsdagsmedlemmer, som interesserer sig for, at man kan komme til at deltage i en saadan Gudstjeneste inden Samlingens Aabning.

Jeg ønsker dernæst at spørge den højtærede Kirkeminister om Forholdene i Vaalse. Ved den saakaldte Vaalse- eller Kollatslov overgik Tilsynet med Menigheden til Ministeren, og det var derfor rimeligt, om vi en Gang hørte, hvori dette Tilsyn bestaar, og hvorledes Ministeren altsaa har handlet efter denne Lov. Hvorledes gaar det overhovedet dernede? Jeg spørger i saa Henseende baade om Kirke- og Skoleforholdene. Rygter, der gaar om Tilstanden dernede, er ikke opmuntrende. Men i hvert Tilfælde forekommer det mig, at Rigsdagens Med-

lemmer har en Ret til at blive gjort bekendt med, hvori det ministerielle Tilsyn bestaar.

Endelig gør jeg den højtærede Kirkeminister opmærksom paa, at der fra Organisternes Side lyder meget stærke Klager over Lønforholdene. Den saakaldte Dansk Organist- og Kantorforenings 1ste Kreds, hvis Formand er Hr. Gilberg i Fredensborg, har den 9. Oktober til Menighedsraadene udsendt en Skrivelse, hvori der siges, at Organisters minimale Indtægt er 100 Kr. — det er dog ikke mere rigtig, den er nu efter Lønningsloven sat til 300 Kr., men det er dog maaske for lidt. Nylig gjorde denne Forenings Medlemsblad opmærksom paa et ejendommeligt Tilfælde, idet der i Gredsted-Maarum Sogne betaltes 300 Kr. til Ringeren; dertil bemærkede man spydigt, at i Betragtning af denne Mands bekostelige Uddannelse kunde det vel heller ikke siges at være for meget, at han stilles paa samme Lønningstrin som Organisterne. Foreningens Skrivelse til Menighedsraadene har til Formaal at faa disse til at medvirke til en Henvendelse til Kirke- og Kommunalbestyrelserne om, at Lønnen for Landsbyorganister sættes til 500 Kr. og for Købstadorganister til 200 Kr. foruden Sportler. Disse Forhøjelsesforslag maa nu formodentlig efter Loven blive de lokale Kirkebestyrelses Sag. Naar jeg fremdrager Sagen her, er det imidlertid ikke blot for at betone, at Lønningslovens Minimumstakst vel maa kaldes noget lav, men ganske særlig for at henlede Kirkeministerens Opmærksomhed paa det Spørgsmaal, som Organistuddannelsen er for den danske Kirke.

Fra Organisternes Side er der dels ved Henvendelse i sin Tid til Rigsdagens Medlemmer, dels i den nye Henvendelse til Menighedsraadene betonet den bekostelige og omhyggelige Uddannelse, som Organisterne faar. Gang paa Gang er det imidlertid fremhævet fra kirkelig Side, at vi i høj Grad trænger til en Kirkemusikeruddannelse af en anden Art end den, som Organisterne i Øjeblikket faar, det vil sige en Uddannelse, der ved Siden af den tekniske Uddannelse giver disse Mennesker et indgaaende Kendskab af saadan Art, at det sætter dem i Stand til at blive virkelig gode Ledere af Menighedssangen. Thi for Kirken er Menighedssangen det absolut vigtigste, Orgelet er, som vore gudstjenstlige Forhold herhjemme er, det underordnede. Menighedssangen i vore Kirker er gennemgaaende elendig. Det viser sig ikke blot derved, at der ofte er et meget daarligt og stilløst Melodivalg, men endnu mere ved,